

OOE KENZABURO

A madarak

Seregnyi madár szárnycsattogására ébredt. Reggel volt, őszi reggel. Teljes hosszában elnyúlt testén keresztben-kasul, szorosan egymás mellett madarak tömege verdesett szünet nélkül a szárnyával. Az arcát, csupasz mellét és combját mindenütt szorosan befedték a vékony, toporgó madárlábak. Mint az erdő fáin a levelek, úgy gubbasztott a félhomályos szobában a sok madár egyetlen hang és mozdulat nélkül, mély csendben, időnként óvakodva meglebbentve szárnyukat. Hirtelen fölrebbentek, váratlan, szokatlan zaj riasztotta meg őket.

Fölfigyelt; a lenti fogadósobából az anyja és egy férfi halkra fogott hangja hallatszott. Gyengéden suttogni kezdett a madaraknak. Nyugtattatta őket, hogy nincs kitől féljenek, senki sem tudja őket megfogni. Elmondta nekik, hogy az az ember ott kinn nem láthatja egyiküket sem, nem hallhatja a szárnyuk zaját, hogyan is jöhetne hát azért, hogy tört vessen nekik.

Elült a megbékélt madarak szárnycsattogása, és lassan egész testén alábbhagyott a lábuk bágyasztóan kellemes érzést keltő nyomása, kisvártatva el is halt. Bizsergető meleg hullám öntötte el a fejbőrét, elálmosodott. Jólesően ásitott, és ismét lecsukta a szemét. Nehéz volt az álmoságot elűznie, mert a madarak láthatóan nem figyeltek tovább gyengéd hangjára. Reménytelen dolog volt. Azt mondják, az álmoság a valóság része, de a valóság nem hordozott magában olyan békésen kellemes érzéseket, mint amilyenek a madarakhoz fűzték. A valóság egyáltalán nem olyan engedelmes, mint a madarak, melyek egészen finom jelzésére eltűnnek, hanem konokul szemben áll vele a szobáján kívül, és rá sem hederít jelzéseire. Mindamellet szorosan kapcsolódik valakinek a szagához. Ezért több mint egy éve, hogy egy elsötétített szobába zárkózott, és egy valóban szobányi madárlátogató társaságában visszavonultan kezdett élni.

A lépcsőn fölfelé igyekvő léptek zaja hallatszott. A léptek közeledtek, majd elhaltak a kettős ajtó másik oldalán. Feszülten várt. Valaki óvatosan kopogtatott.

– Kérem, nyissa ki, itt van egy ember, találkozni akar magával – hallotta az anyja halk hangját. – Nem rossz ember, kérem, nyissa ki!

Lélegzetét visszafojtva hallgatott. Az ajtó túoldalán ugyanilyen mély hallgatás. Továbbra sem adott életjelt. A külvilágból érkező látogatók rendszerint türelmetlenül döngözték az ajtót, és dühödtlen ordítoztak. Ezután vagy eltávolodtak durva lépteik, vagy vállukat az ajtónak feszítve igyekeztek bejutni. A mostani látogató viszont szerényen, de állhatatosan várt. Felült az ágyban, és rövid ideig gondolkodott. Közel

egy hónapja, hogy egyetlen látogató sem kereste föl. Nesztelenül az ágy elé terített szőnyegre lépett, és várakozással telve az ajtó reteszéhez ment.

Alacsony, erőteljes testalkatú, barna bőrű férfi állt esetlenül az ajtó előtt, ajkán félszeg mosoly.

Higgadtan tekintett látogatójára és édesanyjára. A kitartoán néző férfi nem keltett rossz benyomást az első látásra.

– Magáról és a madarokról szeretne beszélgetni – szólalt meg anyja a szemét le-sütve és egyre kisebbre húzva össze magát. – Szakember.

Bizonytalan biccentéssel fogadta látogatójának ráfüggesztett, őszintén szerény, de határozottan kérő tekintetét, majd hátralépett. Akik meglátogatták, rendszerint zavartan mosolyogtak, és viszolygott, amikor orvosi szakértelemről árulkodó, fagyos tekintettel, bíráló szemmel méregették, de ez az ember másféle volt. Barátságosan viselkedett. Úgy tetszett, komolyan érdeklík a madarai, és hogy szinte napi szükséglete a tanulmányozásuk. Visszaült az ágyra, az anyja és a vendég a szemközi székeken foglalt helyet.

– Miről akar velem beszélgetni? – kérdezte, és mivel nem szerette, ha nem kezelik normális emberként, nagyon nyugodtan beszélt, hogy azt a benyomást keltse a másíkbán, normális.

– Jobb lenne nem is élni – sóhajtotta az anyja, s fölemelkedett, mielőtt a látogató válaszolt volna, és gyorsan kiment.

– Hát igen – mondta kissé félszeg hangon a vendég, majd elhúzta a függönyt, és körülnézett a szobában, melyben hajnali félhomály derengett. – Kérdezni szeretnék öntől valamit.

– Kérem, ha olyasmi, amire válaszolni tudok – szólt, és fokozatosan megnyugodott. Jobb lett a közérzete.

– Lélektant tanulok, és rendkívüli módon érdekelnek a tapasztalatai. De talán udvariatlan voltam önhöz.

– Szó sincs róla, nem vagyok teljesen normális – mondta elnézően. – Ha valaki túl normális, abból sem lehet kigyógyítani, nemde?

– Nem lényeges, hogy normális vagy nem normális – szólt őszinte hangon a vendég. – Tényeket akarok hallani.

Olyan érzése támadt, amikor teste körül a madarak vidám szárnycsapkodását hallotta, mintha a napsütötte tengert látná, melyen számtalan csillogó hullám játszik, és elégedetten nézett körül. Igen, gondolta magában, az biztos, hogy nem lényeges, valaki normális vagy sem.

– A madarak – szólalt meg a másik, miközben megfontoltan nyitotta ki az ölében a jegyzetfüzetét – mióta gyűlnek ön köré?

– A huszadik születésnapom óta – válaszolta egyszerűen. – Nagyon gyengén már azelőtt is jelentkeztek a tünetek, de attól a naptól kezdve határozottan megerősödtek.

– Húszéves kora óta! – kiáltott fel a látogató élénken, jegyzetfüzetét a kezében tartva.

– Hogy együtt élhessek a madarakkal, abbahagytam főiskolai tanulmányaimat, és elhatároztam, hogy bezárkózom ebbe a szobába.

– És miért, ha kérdezhetem? – szólalt meg a másik komolyan és elgondolkozva.

– Csak a madarak állnak közel hozzám, minden mást idegennek érzek. És mert ezen a szobán kívül kifejezetten csak idegenek léteznek – mondta őszintén. – Azt hiszem, minden emberben megvan a hajlam, hogy emberi kapcsolatokat elutasítson. Bennem éppen a huszadik születésnapomon ébredt föl.

- Valóban? – szölt a látogató, és egyre mélyebbre merült a gondolataiban. – És tudja, mi váltotta ki közvetlenül?
- Anyám szerint azóta tart, mióta apám meghalt – mondta eltúlozva a valóságot.
- Apám halála után szövetkezett ellenem a három bátyám, ahogy anyám mondja.
- Ez természetesen rögeszme? – kérdezte a másik jóságos mosollyal.
- Anyámnak hihetek, nem hiszem, hogy magyarázatra volna szükség. Bezárkóztam ebbe a sötét szobába, és akkor vagyok tökéletesen boldog, ha olyan közel érzem magamhoz a madarakat, hogy a fülcimpámat érintik.
- Boldogság, tökéletes boldogság – ismételte magában a vendég.
- Nos, igen. Olyan lázba hoz, ha a testem körül érzem őket, hogy éjszakákon át nem alszom. Aztán napokig bóbiskolok.
- Ön szerelmes a madarakba, ugye?
- Igen, nagyon szeretem a kis betyárokat.
- A kis betyárokat – ismételte papagáj módjára a látogató, és követte fejével a másik fejének mozdulatát. – Most is nagyon sok madár van itt – szólalt meg a vendég összevonva a szemöldökét, miközben a madarak viselkedését figyelte.
- Néha olyan sok madár gyűlik itt össze, mint a levelek az erdő bokrain. Ilyenkor fölemelik a testem szárnyaikkal, és lebegnek.
- A férfi tekintete álmodozóan meredt a távolba. Ez felbátorította, és büszkévé tette. Barátságot érzett iránta, és nem tudta megállni, hogy ne folytassa:
- Hogy őszinte legyek, van a madarakhoz fűződő kapcsolatomban bizonyos szexualitás.
- Igazán hálás vagyok a szíves segítségért – mondta az ismeretlen ünnepélyes komolysággal.
- Ezután felállott, ő pedig úgy érezte, szokatlan sajnálkozás támad a szívében távozása miatt. Úgy érezte, amióta bezárkózott a szobába, ebben az emberben fedezte föl először az őszinte barátot.
- Már elme? – kérdezte önmagának is sajnálkozóan tűnő hangon.
- Igen – mondta a másik némi tétovázás után, és ránézett. – Gondolja, hogy csak ebben a szobában gyűlnek össze a madarak?
- Igen – válaszolt elgondolkodva. – Mivel állandóan ebben a szobában tartózkodom.
- Nem tenne próbát? – kérdezte a vendég hirtelen és élénken. – Ha a madarak ezen a szobán kívül is megjelennek, más lesz a helyzet, nem gondolja? Én azt hiszem, így lesz.
- Valószínűleg igaza van. De nem értem, mit ért azon, hogy tegyek próbát.
- Utazzék, kérem, a kocsimmal a kutatóintézetembe. Oda elhívhatja a madarakat, ha akarja. Így majd kiderül, hogy ön vonzza őket, vagy a szobához vonzódnak inkább.
- Az ismeretlen egyre ékesszólóbb lett. Mindjobban hatott rá. Arra gondolt, hogy talán tényleg fontos, amit ez az ember mondott, és a madarak fogják eldönteni, hogy ő vonzza-e őket vagy sem, ennek ellenére vonakodva hitte el szavait. Ekkor az anyja váratlanul bedugta fejét az ajtón.
- Megpróbálná?
- Ó! – lepődött meg.
- Ha itt volnának a bátyjai, erősen elleneznék, most itt a jó alkalom, ha meg akarja tenni.

Ezek a szavak megkeményítették a szívét. Teljesen magával ragadta ez a kísérlet. Vagy beleavatkozni, és tönkreteszni mindent az én kiállhatatlan bátyáim, vagy végrehajtom, gondolta.

– Megpróbálom – jelentette ki bátorítóan nézve a vendégre. – Az ön tanulmányai miatt is.

Fölvett egy viharvert iskolai egyenruhát, amit már régen nem viselt, mint ahogy a cipőjét sem, amelyen megtelepedett a penész, ugyanis nehéz munkának érezte az öltözést és a vetkőzést. Amióta bezárkóztam ebbe a szobába, megdagadt a lábam, gondolta vidáman.

A bejárati ajtó elé egy olyan autó állt, melynek a hátsó részét csomagszállításra alakították át, és beszállt vendége vezetésével. Az anya egy kicsit különösen érezte magát, ahogy ott állt, látszott a szemén, hogy szívére vette a dolgot. Az ég aljáról csöfelhők tolultak fel, ő pedig, mint aki hosszú betegség után lábadozik, szédelgett a napfényben, meg a lába is bizonytalan volt. Egy kicsit mulatságos benyomást keltett.

A kocsí robogni kezdett. Ez és a biztonságérzete megnyugtatta. Mélyen belesüppedt az ülésbe, a nyakán, a hátán érezte a madarak egyre gyakoribb, tétova érintését. Örömteli érzés, a győzelem illatát árasztó örömmámor kerítette hatalmába, reszketett.

– Idejöttek a madarak, most is idegyűltek körém! – kezdte suttogni a látogatójának.

A másik éppencsak felé fordította szigorú arcélét, szenvedéllyel merült a vezetésbe, nem mutatott érdeklődést iránta. Ő viszont mindezt észre sem véve boldognak érezte magát, mert ott voltak a madarak a kocsiban. Hozzám tartoznak, bármilyen távoli országba utaznék is, magányos nem lennék, az biztos, gondolta.

A járdán férfiak, nők, gyermekek jöttek-mentek. Valahogy érthetetlenek voltak számára ezek az emberek. Nekik nincsenek madaraik, de nem is törődnek vele, úgy sétálgatnak. Hallatlan! Most úgy érezte magát, mint aki szembeszegül a külvilággal, és hatalma alá gyűri. A külvilág mindig tele van az idegenek szagával, de ez most elvesztette jelentőségét. Ő, aki olyan volt most, mint egy mindenkit leigázó fejedelem, nem rettent meg az emberektől.

A kocsí közben robogott tovább, őt pedig elfárasztotta a napfényes külvilág nézése. Elszenderedett. Egyszerre csak megállt a kocsí, és erős karok ragadták meg a vállát. Felriadt. Egy fával szegélyezett kórházudvaron találta magát, a fákat mintha por lepte volna be.

– Gyorsan kifelé! – kiáltotta hirtelen olyan arrogánsra változott hangon az ismeretlen, hogy megdöbbsent.

– Hogyan? – kiáltott fel, de mire szóhoz jutott volna, útitársának erős karja már ki is rántotta a kocsiból.

– Hol vagyunk?

– Ez az én laboratóriumom – hangzott a hűvös válasz. – Beszéltem már önnek róla.

Nekitámasztotta hátát a vakolatlan fal aljának, lábait keresztbe vetette, szeme üvegessé vált, és míg egy árnyékos sarokba meredt, egy reszkető fiút fedezett föl. Elszorult a szíve. Pulzusa lázasan lüktetni kezdett, arcán előmlött a düh, kipirult a rémülettől.

– Ez nem az a hely, amiről beszélt! – kiáltott fel a lábát megvetve, hogy emelővel sem lehetett volna elmozdítani, majd így folytatta:

– Ez elmegyógyintézet!

– Valóban az, kitalálta – szólt a kísérője gúnyos mosollyal. – Szíveskedjék be-
lépni, ennyi az egész.

– Soha, hacsak erőszakkal be nem kényszerít! – kiáltotta egész testét megfeszítve.

– Már benn is van! – így a másik, hirtelen megragadva a karját.

Kitépte magát, erre amaz a hátát meggömböltve gyomorszájon vágta és meglökte. Ekkor felnyögött és sírva fakadt, megpróbált összegörnyedni, de nem bírt. A másik kíméletlenül előrelökte, és gyorsan a kórház hátsó bejáratának látszó hely felé hurcolta. Arra sem volt ideje, hogy fájdalmával törődjék.

Ahogy fölfelé cibálta a lépcsőn, a várószoba sarkában álló mérlegre lökte, aztán lerántotta róla, majd kinyitott egy éppen előttük levő ajtót és betuszkolta.

– Üljön le erre a székre!

Ellenszegült, de az orvos hatalmas erejű taszításától a székre zuhant, védtelen lett. Előntötte a félelem.

– Ne vágjon olyan fájdalmas képet, hanem vegye föl a ruhát, ami a heverőn van!

Leszegte a fejét, beharapta az ajkát, oda sem figyelt a szavaira. Az meg kitar-
tóan nézte a fogait gyűlölködve csikorgató férfit. Mély csendbe merülten várt. De ő
elhatározta, hogy semmiképpen sem öltözik át.

– Ön bosszankodik valami miatt – szólalt meg az elmeorvos egy idő után.

Mély hallgatásba süppedt, és hiú erőfeszítések közepette igyekezett elállítani vál-
la remegését.

– Az édesanyja és a bátyjai beleegyeztek. Itt megszabadul a betegségétől.

Csend. Elkeseredett düh fűtötte.

– Itt vannak-e a madarak? Figyeljen rám, azt mondták a bátyjai, hogy rövid időn
belül kigyógyíttatják az agybetegségéből.

Makacs hallgatás.

– Én és a családjá becsaptuk önt, de ezen már nem lehet segíteni. Nos, ez végül
is az ön érdekében történik, és ha nem akadékoskodik, én sem zaklatom.

Mikor belefáradt, hogy a választ várja, ideges hangon ismét fecsegni kezdett.

– Ön... ön a madarakra gondol, de...

Meg sem próbálta, hogy ráfigyeljen. A másik is csendben maradt. Ekkorra már
semmi sem maradt abból a bensőséges viszonyból, ami nemrég még megvolt köztük.

Csendben, mozdulatlanul ültek egymással szemben. Időnként félelmet keltő, ne-
vetéshez hasonló, éles hangok hallatszottak kívülről, minden bizonnyal emberi hangok.
Az ajtó előtti átjáróban néhány ember haladt át titokzatosan suttogva.

– Miért romlottak meg a közállapotok az intézetben? Mit akarhatnak? Azt hi-
szem, ki kell gyógyuljunk a betegségünkben, ugye? A közállapotok meg minden egyéb
csak azután érdekesek.

Az orvos biztatóan nézett rá, de ő konokul elutasította. Több mint egy óráig egy
szót sem szólt, figyelembe se vette a közeledését. Egyáltalán, szót sem akart váltani
vele. Emellett a saját sorsa miatt is kétségbe volt esve. Remegve gondolt arra, hogy
talán sohasem szabadul ki ebből a piszkos, világoskékre festett, alacsony mennyeze-
tű szobából, ebből az elmebetegekkel tele gyógyintézetből. Ide vagyok bezárva, és
amíg kezelnek, ezt a megaláztatásokkal tele életet kell elszenvednem, gondolta. Hogy
elterelje gondolatait a másiktól, aki közvetlen előtte szívta cigarettáját, és bámulta az
előregedett linóleummal borított padlót, a madarakat próbálta szólítani. De azok nem
siettek hozzá. Hosszú időbe telt, míg egy-két nagyon legyengült, sovány madár meg-
jelent, de nem elégítette ki a jelenlétük, továbbra is csak ürességet érzett. A kudarc

egyáltalán nem csillapította, ellenkezőleg, ingerelte, és még vereségérzetet is keltett benne. Még ha körülöttem volnának, akkor se történnék semmi. Ostobaság, hogy úgy hívom őket, és úgy várok vigaszt tőlük, mintha a társaim volnának, gyermekes ostobaság, gondolta feldühödve, a nagy keservesen megjelent madarak pedig hirtelen eltűntek. Ezután már nem futotta erejéből, hogy a madarakra figyeljen. Ez valóban gyermekes ostobaság volt, gyermekte bolondságért rajongtam, gondolta. Eluralkodott rajta a fáradtság, a magányérzet, s összekuporodott. Látta, hogy az orvos fagyos tekintettel bámul rá. Egyszeriben kezdett eloszlani benne a madarak képzete, fokozatosan magába roskadt, már mindent hiábavalónak érzett. Nem maradt benne semmi a madarak köddé vált képe után. Türelmesen kell viselnem minden napot, ami ennek a kórháznak az unalmában és megaláztatásai között telik el, gondolta, és a zokogás kerülgette. Nem, nem akarta, hogy arckifejezése és magatartása a másik szeme látára váljék alázatossá. Valójában pedig már hosszabb ideje közel állt ahhoz, hogy elsírja magát, és reszketni kezdjen, de megmerevítette arcát, összeszorította fogát, és büszkén kihúzta a vállát. A lelke mélyén azonban már előntötte a reménytelenség.

Valaki durván belökte az ajtót, egy benyomakodó, vaskos fej szólította az elmeorvosot. Az bólintott, erre egy intézeti egyenruhás, erős fiatalember lépett be és rámeredt. Utána egy ugyanolyan ruhát viselő, őszülő hajú férfi következett.

Az ápolók keményen megragadták. Felnyögött a váratlanul nagy fájdalomtól. Lerángatták a kabátját, lecibálták a nadrágját, alsónemüig vetkőztették, majd teljesen meztelenre. A ruháját ezután egy durva fonatú bambuszkosárba gyömöszölték, és nesztelenül távoztak. Üres tekintettel meredt maga elé, teljesen lemeztelenítve, a térdét átfogva reszketett a hidegben.

– Nos, visszahozhatom az egyenruháját, de ez nem sürgős, igaz? – nézett rá lassan és kihívóan az orvos. – Ha az egész testét madarak borítanák, éppen olyan lenne, mintha pihepaplan borítaná. Nem fázna, és nem szégyellné magát, ugye? Az ágyéka körül az a barnaság teljesen olyan lenne, mint egy veréb fejének puha pelyhe, nem?

Dühtől reszketve pattant fel. Nehéz volt lepleznie, hogy megfélemlítették. Kiterjesztett tenyerét keresztben az ágyékára szorította, nem tehetett mást, mint fejét dacosan fölvetve dühösen a másikra meredt, aki hanyagul vetette el magát a széken.

– Maga kezelhetetlen bolond, hazug félnótás! – kiáltott rá a gyűlölködő tekintetű ingerelve, dühtől rekedt hangon az orvos. – Elfog a hányinger, ha magához hasonló féleszűt látok! Maga nem is hisz igazán a madarakban. Ha valóban engedelmeskednek magának, kössön egy levelet valamelyiknek a lábára, és küldje el az anyjának. Kérje meg, hogy segítse ki innen. Olyan sok madara van, mint az erdő bokrainak a levelei, nem? Egy ilyen kis szívességet tehetnek.

Felhördült, a fogát viczorítva, köpködve, dühödten a másikra támadt. Az orvos észrevette, hogy nekitámasztja hátát a szék támlájának, és akkorát rúgott meztelen ágyékába, hogy fejjel az ablakba zuhant. Egyetlen hang nélkül vesztette el az eszméletét...

...Lecsukta a szemét, visszafojtotta lélegzetét. Bátyjai szenvedélyes hangon háborogtak a kegyetlen, embertelen bánásmód láttán. Az ablak túlsó oldalán esett az eső. Bátyjai aztán kimentek, az eső is elállt, ő pedig a fájdalomtól nyögdécselve kinyitotta egy kicsit a szemét. A szobájában feküdt, fejét az álla csúcsáig kötés borította. Halálosan fáradt volt.

Ahogy az eső elállt, a felhők gyorsan eloszlottak, és előtűnt a patetikus hangulatot árasztó, kék őszi égbolt.

Egyszeriben beesteledett, aranyló fények gyúltak szerte. Ezeket nézte mereven. Fejét beborította a megszáradt vér. A könnyei már nem áradtak, most a szemhéja égett. Fölemelkedett, de határozott mozdulattal visszafektették.

Valami rejtélyes dolog tette nedvessé háta alatt a lepedőt, és innen terjedt a hideg lüktetve, mint a vér. Úgy érezte, meghül. Attól félt, hogy ha egyszer meghül, jó ideig nem tud majd kigyógyulni belőle, talán az élete végéig sem.

Az anyja jött be nagyon halk léptekkel, összehúzta az ablak előtti vastag függönyt. Leoltotta a lámpát, leült a fia mellé, és kezébe vette sápadt, kicsi arcát, melyen ráncokba gyűrődtek az ajkak. Megrázta a vállát, és forró levest öntött a szájába. Elszorult a lélegzete, köhögésben tört ki, közben nyögött, mert éles fájdalom hasított a fejébe. Erőtllenül kicsurrant egy kis leves a szájából, de győzött az éhség, kinyitotta az ajkait, és szürcsölni kezdte a sűrű folyadékot.

– Szegény! Milyen fájdalmakat kellett elszenvednie! – suttopta az anyja. – Nagyon kértem, hogy hozzák haza mentőautóval, mert vissza akar jönni, és kétségbeesett harcot vív. A madaraival akar találkozni?

Megdöbbsentették ezek a szavak, és szerencsétlen anyja keskeny homlokára meredt. Nem akart többé a madarakra gondolni. Nem volt más, mint ostoba képzelgés, semmit sem segített, amikor telve voltam megaláztatással, gondolta.

– Szakítok a madarakkal, terhemre vannak.

– Nem, nem, már minden rendben van, ne féljen attól, hogy visszakerül a kórházba, élhet együtt a madaraival. Vétettem maga ellen – mondta az anyja zokogva. – Olyan izgatott volt a madarak szárnycsattogása a szobájában, mintha félnének valamitől. Megijedtem, a szobájába jöttem, és itt volt vérrel borítva, ájultan.

– Hazudik! – kiáltotta fel, de ebben a pillanatban olyan rettenetes fájdalom hasított a fejébe, hogy majdnem elájult. Elgyengülve elcsöndesedett.

– Nem hazudok! – kiáltotta az asszony. – Most is érzem, ahogy a madarak igazán gyengéden megérintik szárnyaikkal a testemet, és hallom a hangjukat is. Hallgassa csak!

Egyetlen madarat sem vett észre maga körül. Álmosító, unalmas őszi este volt, ott feküdt a teljesen üres szobában, és fázott, mert nedves volt alatta a lepedő.

– Igaza volt, amikor azt választotta, hogy egész életét a madarakkal együtt fogja leélni. Most már elhiszem.

Élnem kell ezt az elviselhetetlen életet a legcsekélyebb illúziók nélkül is, gondolta szemét lecsukva, reszkető testtel. Mindehhez még hozzá vagyok kötve egy örült asszonyhoz is! Ó, micsoda siralmas, elviselhetetlen élet!

Japán eredetiből fordította: BAZSÓ DÉNES